

трудової діяльності; відношенням до майна; регіоном проживання;

– орієнтована на окремі види страхування чи групи страхових продуктів – медичне, від нещасних випадків, надання пакета страхових послуг тим, хто від'їжджає за кордон, або за порівняльною вартістю страхових продуктів, сервісним обслуговуванням при їх реалізації, розслідуванні страхової події та виплаті страхових відшкодувань, забезпеченні асистансом, супроводженням ризику;

– орієнтована відносно конкретних каналів реалізації – наприклад, поширення страхових полісів на підприємствах, дібраних за певними груповими ознаками.

Враховуючи вище наведене, зазначимо, що маркетингова політика страхової компанії – це система управління діяльністю страховика, основою якої є маркетингове планування, маркетингові дослідження та система маркетингової інформації у взаємодії з внутрішнім і зовнішнім середовищем страхової компанії.

Література

1. Базилевич В.Д. Страхова справа: підручник / В.Д. Базилевич, К.С. Базилевич. – [5-те вид. Стереотипне]. – К.: Знання, 2006. – 351 с.
2. Говорушко Т.А. Страхові послуги: підручник / Т.А. Говорушко – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 376 с.
3. Осадець С.С. Страхування: підручник / Керівник авт. колективу і наук. ред. С.С. Осадець. – [вид. 2-ге, перероб. і доп.]. – К.: КНЕУ, 2002. – 599 с.

Кривчук І. Р., ст. гр. ФСТЗм-11
Кулина Г. М., к.е.н.

ВИДИ ТА ФУНКЦІЇ СТРАХОВИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Важливою умовою соціально-економічних змін, які необхідні для забезпечення виходу України зі складного фінансового становища, є зміцнення її інвестиційного потенціалу. У цьому контексті пріоритетна роль належить страховим компаніям, які у ході своєї діяльності акумулюють значні фонди грошових коштів і мають можливість вкладати їх у різноманітні фінансові інструменти. Саме наявність у будь-якого суб'єкта господарювання пакету інвестицій є критерієм його розвитку. Тому вважаємо, що на сьогодні виникає необхідність дослідження різновиду страхових інвестицій з метою підвищення ефективності управління ними та покращення фінансового стану страховика.

Загалом дефініцію “інвестиції” першочергово ототожнюють із латинським “investire”, що означає “вкладати”, або з англійським “investments”, тобто “капітальні вкладення” [1, с. 17]. У сучасній зарубіжній літературі інвестування розглядають здебільшого через придбання цінних паперів, що

відображає існування інвестицій лише у грошовій формі. Натомість, у вітчизняній практиці під інвестиціями найчастіше розуміють капітальні вкладення або ж вкладення у відтворення основних засобів.

Вважаємо, що страховим інвестиціям притаманні спільні риси з інвестиціями загалом. Разом із тим, вони характеризуються і своїми особливостями.

За економічним змістом страхові інвестиції розглядають як сукупність коштів, які є тимчасово вільними і використовуються страховою компанією для вкладень у різні галузі економіки з метою отримання інвестиційного доходу чи іншого бажаного ефекту [2, с. 98].

Основним критерієм виокремлення видів страхових інвестицій є їх розподіл за об'єктами вкладення капіталу на реальні та фінансові. Так, реальні інвестиції – це інвестиції в будь-який тип матеріальних активів (земля, обладнання, заводи тощо), тоді як фінансові – це вкладення у цінні папери. Сукупність реальних і фінансових інвестицій формує страховий інвестиційний портфель, який має не лише максимізувати дохідність і мінімізувати ризики, а й забезпечувати повернення вкладених фінансових ресурсів.

Крім того, страхові інвестиції поділяють за терміном здійснення на короткотермінові (до 1 року) і довготермінові (більше 1 року). Структура інвестицій страховика зачасти визначається його спеціалізацією.

Наступною класифікаційною ознакою страхових інвестицій є їх характер відносно страхової компанії, згідно чого інвестиції можуть здійснюватися у власну діяльність та в активи інших підприємств. Перші передбачають вкладення грошових коштів у свої основні засоби, розробку та маркетингове дослідження нових страхових послуг тощо, тоді як інвестиції в діяльність інших суб'єктів господарювання – це вкладення капіталу в цінні папери, що емітуються фінансовими установами, державою тощо.

Страхові інвестиції за участю в інвестиційному процесі поділяють на прямі та непрямі. Прямі інвестиції пов'язані з безпосередньою участю інвестора у виборі об'єктів інвестування, а непрямі – здійснюються за участю фінансових посередників: комерційних банків, інвестиційних фондів тощо. Водночас, за ступенем ризику страхові інвестиції є ризиковими і безризиковими. Безризиковими можна вважати вкладення у короткострокові державні облігації, а решту інвестицій мають певний ступінь небезпеки, який залежить від об'єкта вкладення, терміну інвестування, масштабу проекту тощо.

Насамкінець, залежно від джерел формування інвестиційних ресурсів страховика інвестиції можуть здійснюватися за рахунок коштів страхових резервів і за рахунок інших джерел (власні кошти, позиковий капітал тощо), а за метою вкладень страхові інвестиції бувають одноцільового та багатоцільового призначення.

Для кращого розуміння суті страхових інвестицій необхідно розглянути їх функціональне призначення. Так, страхові інвестиції:

- сприяють структурним перетворенням в економіці країни та є рушієм економічного зростання;
- мобілізують капітали та фінансують економіку країни;
- забезпечують перерозподіл грошових коштів від одних інвесторів до інших;
- розвивають конкуренцію як між суб'єктами страхового підприємництва, так і між підприємствами, що мають потребу в інвестиціях;
- формують джерело одержання прибутку і забезпечення фінансової стійкості та платоспроможності страхових компаній [3, с. 131].

Резюмуючи зазначене вище, відмітимо, що страхові інвестиції вкрай важливі для розвитку економіки країни в цілому. Однак, на інвестиційну активність страховика істотний вплив роблять розміри і структура страхового портфеля, величина сформованих резервів і терміни управління ними. У вітчизняних умовах, незважаючи на важливість інвестиційної діяльності страхових компаній, вона досі є доповнюючою до основної – страхової.

Література

1. Вовчак О.Д. Інвестування: навч. посіб. / О.Д. Вовчак. – Львів: Новий Світ. – 2000, 2007. – 544 с.
2. Єгорова С.В. Страхові інвестиції: функції та види / С.В. Єгорова // Наукові записки Національного університету “Острозька академія”. Серія “Економіка”: збірник наукових праць / ред. кол.: І.Д. Пасічник, О.І. Дем'янчук. – Острог: Видавництво Національного університету “Острозька академія”, 2015. – Випуск 28. – С. 97-100.
3. Яворська Т.В. Державне регулювання страхового підприємництва в Україні: монографія / Т.В. Яворська. – Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2012. – 420 с.

Кузьміна Ю. В., ст. гр. ФСГм-11
Налукова Н. І., к.е.н., доцент

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ “РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ СТРАХОВИКА”

Проблематика ресурсного потенціалу розглядається впродовж останніх десятиліть вітчизняними та зарубіжними науковцями, які в своїх працях вивчають не тільки поняття потенціалу загалом, а й характеризують окремі його види.

Дослідженням даного питання найбільш ґрунтовно займалися такі вітчизняні дослідники, як: В. Базилевич, О. Гаманкова, Т. Гарматій, О. Кнейслер, С. Осадець, А. Супрун та інші. Однак, попри значні наукові напрацювання у даній сфері, вони не дійшли до єдиного тлумачення цього